

Илия — число шест

Десет изпитания

Jeff Pippenger

2023-10-05

Разглеждаме символиката на Илия и сега използваме разказите за планината Кармил и планината Синай, за да илюстрираме един прогресивен процес на изпитване за рога на протестантизма и едно прогресивно политическо развитие за рога на републиканизма, което върви успоредно с рога на протестантизма.

Предишната статия разглеждаше бунта в Числа, тринадесета и четиринадесета глава, който определя десетото и последно изпитание за древния Израил след преминаването им през Червено море. Тази история съответства на началното движение в историята на милеритите, но също така и на историята на Божието последно движение. Делото и на трите ангела от Откровение 14 се извършва чрез едно движение в началото и едно движение в края.

„Ангелът, който се присъединява в прогласяването на вестта на третия ангел, трябва да освети цялата земя със славата си. Тук е предсказано дело със световен обхват и необичайна сила. Адвентното движение от 1840–44 г. беше славна проява на Божиата сила; вестта на първия ангел достигна до всяка мисионска станция по света, а в някои страни имаше най-големия религиозен интерес, наблюдаван в която и да е земя от времето на Реформацията през шестнадесети век; но и това ще бъде надминато от могъщото движение под последното предупреждение на третия ангел.“ Великата борба, 611.

Между историята на началното движение и на заключителното движение намираме историята на Лаодикийската църква. Ангелът, който осветява земята със славата си, е ясно определен като движение, а не като църква.

„За Вавилон, във времето, представено в това пророчество, е заявено: „Греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония.“ Откровение 18:5. Той е изпълнил мярката на вината си и гибелта е на път да го постигне. Но Бог все още има народ във Вавилон; и преди изливането на Неговите съдби тези верни трябва да бъдат призовани да излязат, за да не станат съучастници в греховете му и „да не приемат от язвите му“. Оттук и движението, символизирано от ангела, слизащ от небето, който осветява земята със славата си и вика силно с мощен глас, като оповестява греховете на Вавилон. Във връзка с неговата вест се чува призивът: „Излезте от нея, люде Мои.“ Тези вести, съединени с вестта на третия ангел, съставляват последното предупреждение, което трябва да бъде дадено на жителите на земята.“ Великата борба, 604.

Всички пророци са в съгласие един с друг и всички те определят по-конкретно „последните дни“, отколкото определят дните, в които пророчествата са били прогласени. Като пример за това явление ангелът от Откровение осемнадесета глава беше и е предобразен от ангела от Откровение десета глава. И двата озаряват земята със славата си, когато слизат. Сестра

Уайт определя първия ангел в книгата „Ранни писания“.

„Исус възложи на един могъщ ангел да слезе и да предупреди жителите на земята да се приготвят за Неговото второ явяване. Когато ангелът напусна присъствието на Исус в небето, пред него вървеше извънредно ярка и славна светлина. Беше ми казано, че неговата мисия е да озари земята със своята слава и да предупреди човека за идващия Божи гняв.“ Ранни писания, 245.

Онзи ангел от Откровение осемнадесета глава слезе на 11 септември 2001 г. Той бе предобразен от ангела, който слезе на 11 август 1840 г. В шеста глава на Исаия на пророка е показан небесният храм и Божиата слава. В трети стих на шеста глава се посочва, че цялата земя е пълна с Божиата слава. Това се случва, когато ангелът от Откровение осемнадесета глава слезе.

И след това видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава. Откровение 18:1.

Третият стих на Исаия шеста глава определя същата история.

И викаха един към друг и казваха: Свят, свят, свят е Господ на Силите; цялата земя е пълна с Неговата слава. Исаия 6:3.

Сестра Уайт съчетава Исайевото видение за светилището с движението от осемнадесета глава на Откровение.

„Серафимите пред престола са тъй изпълнени с благоговееен страх, когато съзерцават Божиата слава, че нито за миг не поглеждат към себе си със самодоволство или с възхищение от самите себе си или един от друг. Тяхната хвала и слава са за Господа на Силите, Който е висок и превъзнесен и чиято одежда изпълва храма със слава. Когато виждат бъдещето, когато цялата земя ще се изпълни с Неговата слава, победната песен на хваление отеква от един към друг в мелодично пеене: „Свят, свят, свят е Господ на Силите.“ Те са напълно удовлетворени да прославят Бога; и в Неговото присъствие, под усмивката на Неговото благоволение, не желаят нищо повече. В това да носят Неговия образ, да вършат Неговата служба и да Му се покланят, тяхното най-висше стремление достига пълното си осъществяване.”

„Видението, дадено на Исаия, представя състоянието на Божия народ в последните дни.“
Review and Herald, 22 декември 1896 г.

Йоан в десета глава на Откровение, а също и в осемнадесета глава, и Исаия в шеста глава, включително коментарът на Сестра Уайт, поставят всички тези илюстрации на земята, озарена от Божиата слава, в една и съща точка от историята. Цялата земя стана свидетел на събитията, които се случиха на 11 септември 2001 г. Прогресивната история на милеритското движение, която завърши през 1863 г., предобрази историята, когато могъщият ангел от Откровение осемнадесета глава слиза заедно с историята, свързана с ангела, който слезе в Откровение десета глава. След като изложихме тези въвеждащи предпоставки, ще се върнем към процеса на изпитване, представен в Числа четиринадесета

глава. След като Моисей се застъпи за бунтовниците, които желяеха да се върнат в Египет и да убият с камъни Исус Навин и Халев, Бог приема Моисеевото застъпничество.

И Господ каза: Простих според думата ти; но, действително, както съм жив, цялата земя ще се изпълни със славата на Господа. Понеже всички онези мъже, които видяха Моята слава и Моите чудеса, които извърших в Египет и в пустинята, и Ме изпитваха вече десет пъти, и не послушаха гласа Ми, те наистина няма да видят земята, за която се заклех на бащите им; нито ще я види някой от онези, които Ме разгневиха. А Моят служител Халев, понеже в него имаше друг дух и Ме последва напълно, него ще въведа в земята, в която влезе, и потомството му ще я притежава. Числа 14:20–24.

Историята, представена тук в Числа четиринадесета глава, е последното изпитание за древния Израил, и техният неуспех им осигури смърт в пустинята през следващите четиридесет години. Тази история е пряко свързана с Откровение осемнадесета глава, защото там Бог прогласи, че „както Аз съм жив“, „цялата земя ще се изпълни със славата Господня“. Това е много силно изявление, което Бог поставя в този исторически запис, и като прави това, Той подчертава, че историята, представена в Числа тринадесета и четиринадесета глава, сочи напред към мощното движение на ангела от Откровение осемнадесета глава. Понеже Откровение осемнадесета глава е краят на Божия остатъчен народ, началото на Божия остатъчен народ е също илюстрирано в пасаж, който разглеждаме в книгата Числа.

На 11 август 1840 г., при изпълнението на пророчеството за исляма относно второто горко, някогашният избран заветен народ бе изпитан чрез вестта на Илия, която току-що бе доказана като вярна.

На 11 септември 2001 г., при изпълнението на едно ислямско пророчество за третото горко, някогашният избран заветен народ отбеляза началото на съда над живите като вестта на Илия, която току-що бе доказана като вярна.

Илиевата вест в историята на милеритите бе поставена в контекста на пророческото време. Илиевата вест на 11 септември 2001 г. бе поставена в контекста на повторението на историята. 11 септември 2001 г. повтори историята на 11 август 1840 г., защото и двете дати представляват изпълнение на пророчество относно исляма и и двете бележат слизането на ангела, за когото сестра Уайт каза, че е „не по-малко личност от Исус Христос“. Макар сестра Уайт никога да не казва за ангела от Откровение осемнадесета глава, че е „не по-малко личност от Исус Христос“, както казва за ангела от Откровение десета глава, ангелът от Откровение осемнадесета глава осветява земята със „своята“ слава, а Писанията ясно свидетелстват, че именно славата на Исус Христос осветява земята.

Оръдието на съда, което в началото доведе до изпитанието на протестантите, беше Милеритското движение, представено чрез Илия. Оръдието на съда, което накрая довежда до изпитанието на Адвентизма от седмия ден, е Илийското движение, представено чрез сто четиридесет и четирите хиляди. Символът на Илия има повече от едно значение и макар да представлява Милър и Милеритското движение, той представлява също и сто четиридесет и

четирите хиляди.

„Моисей на планината на преображението беше свидетел на Христовата победа над греха и смъртта. Той представляваше онези, които ще излязат от гроба при възкресението на праведните. Илия, който бе взет на небето, без да види смърт, представляваше онези, които ще бъдат живи на земята при второто пришествие на Христос и които ще бъдат „променени в миг, в мигване на око, при последната тръба“; когато „това смъртно трябва да се облече в безсмъртие“ и „това тленно трябва да се облече в нетление“. 1 Коринтяни 15:51-53. Исус беше облечен със светлината на небето, както ще се яви, когато дойде „втори път, не за грях, а за спасение“. Защото Той ще дойде „в славата на Своя Отец със светите ангели“. Евреи 9:28; Марк 8:38. Обещанието на Спасителя към учениците сега се изпълни. На планината бъдещото царство на славата беше представено в умален вид — Христос, Царят, Моисей като представител на възкресените светии и Илия — на преселените.“ Копнежът на вековете, 412.

Заветният народ, който бива отминат, е мнозинството в съотношение десет към двама. Мнозина са призвани, но малцина са избрани. Неуспехът при десетото изпитание се основаваше на това дали беше отхвърлен или приет лошият доклад, или добрият доклад, за Обетованата земя. Следователно историята, онагледена тук, показва, че победата или поражението в историята на прогресивното изпитване се основават на избор между две методологии, които тълкуват една и съща информация.

Всичките дванадесет съгледвачи видяха Обетованата земя, но бяха направени два различни извода относно това какво представляваше Обетованата земя. Едното известие бе продиктувано от човешки страх, а другото — от вяра. Едното изразяваше желание да се отхвърли водителството на Бога и да се завърнат в египетското робство, а другото известие изразяваше желание да се довери на водителството на Бога и да се пристъпи напред в Обетованата земя.

В милеритското движение мнозинството също избра да се върне в робството на Вавилон и да стане нейни дъщери, и това бе проявлението на тяхното решение да отхвърлят пророческата вест на първия ангел. Верните милерити избраха да следват пророческата вест на първия ангел дори след привидния неуспех при първото разочарование през пролетта на 1844 година. Историята в Числа представя два различни „доклада“ на дванадесетте съгледвачи, които представляват два различни анализа на една и съща пророческа вест. През 1863 г. лаодикийският адвентизъм не прие пророческа вест; той отхвърли една по-рано утвърдена пророческа вест. През 1863 г. лаодикийският адвентизъм се върна към и прие библейската методология, която се противопоставяше на Уилям Милър през цялото му служение. Онези, които отхвърлиха пророческата вест и пожелаха да се върнат в робство, бяха предобразени от бунтовниците в Числа 14, които в крайна сметка измряха в пустинята.

Числото десет, когато се разглежда като символ, както и при всички символи, има повече от едно значение. Неговото символично значение трябва да се разбира според контекста на пасажа, в който се намира. „Десет“ като символ може да представлява преследване. То може да представлява изпитание. То може да представлява десетократния съюз на царете на

Европа, северните племена на Израил и Организацията на обединените нации. В църквата в Смирна Божият народ трябваше да има скръб в продължение на десет дни.

Не бой се от онова, което ти предстои да пострадаш: ето, дяволът ще хвърли някои от вас в тъмница, за да бъдете изпитани; и ще имате скръб десет дни. Бъди верен до смърт и Аз ще ти дам венец на живота. Откровение 2:10.

Историците посочват гонението, извършено от Диоклетиан, в историята на Смирна, тъй като то било най-жестокото гонение в историята на Смирна и продължило десет години. Други историци определят десет различни гонения в историята на Смирна. Така или иначе, те били извършени от императорския Рим, който в Даниил 7 е представен чрез десет рога. Тези десет царе бяха царете, предобразени от Ахав, който извърши блудство с папството, и бяха оръдието на гонението, което папството използваше, за да извърши клането през Тъмните векове. „Десет“ представлява държавната власт, която осъществява гонението за Езавел. В първа глава на Даниил „десет“ символизира период на изпитание.

Изпитай, моля те, слугите си десет дни; и нека ни дават варива за ядене и вода за пиене. После нека бъдат погледнати пред теб лицата ни и лицето на децата, които ядат от дела на царската храна; и според както видиш, така постъпи със слугите си. И той ги послуша в това нещо и ги изпита десет дни. А в края на десетте дни лицата им се явиха по-красиви и по-пълни по плът от всички деца, които ядяха от дела на царската храна. Даниил 1:12–15.

В Числа четиринадесета глава древният Израил бе разгневил Бога десет пъти, което представлява десет изпитания в течение на определен период от време.

Но наистина, колкото е вярно, че Аз живея, цялата земя ще се изпълни със славата на Господа. Защото всички онези мъже, които видяха Моята слава и Моите чудеса, които извърших в Египет и в пустинята, и Ме изкушаваха вече тези десет пъти, и не послушаха гласа Ми. Числа 14:21, 22.

Ако потърсите в интернет разбиране за това кои конкретни бунтове представляват деветте бунта или неуспешни изпитания от избавлението при Червеното море до десетото изпитание, ще откриете няколко различни варианта относно това кои от провалите на древния Израил следва да бъдат отбелязани като едно от тези десет изпитания. Аз поддържам, че избавлението при Червеното море, което изрично е било посочено като съответстващо на 22 октомври 1844 г., е началото на десетте изпитания и следователно мястото, откъдето трябва да започне преброяването на изпитанията, възникнали от 1844 до 1863 г. Имаше един прогресивен процес на изпитване, който започна през 1798 г., когато книгата на Даниил бе разпечатана, и този процес обхвана историята на вестите на първия и втория ангел, които завършиха с идването на третия ангел на 22 октомври 1844 г.

„В Минеаполис Бог даде на Своя народ скъпоценни бисери на истината в нови постановки. Тази светлина от небето бе отхвърлена от някои с цялото онова упорство, което юдеите проявиха, когато отхвърлиха Христос, и много се говореше за това да се държим за старите ориентири. Но имаше доказателства, че те не знаеха какви са старите

ориентири. Имаше доказателства и разсъждение от Словото, които се препоръчваха на съвестта; но умовете на хората бяха установени, запечатани срещу навлизането на светлината, защото те бяха решили, че това е опасна заблуда, която премахва „старите ориентири“, когато всъщност не преместваше нито един кол от старите ориентири, а те самите имаха извратени представи за това какво съставлява старите ориентири.“

„Изтичането на времето през 1844 година беше период на велики събития, откриващ пред смаяните ни очи очистването на светилището, извършващо се на небето, и имащ решаващо отношение към Божия народ на земята, [както и] вестите на първия и втория ангел и третата, разгърнала знамето, на което беше написано: „Божите заповеди и вярата Исусова.“ Една от основните опорни точки под тази вест беше Божият храм, видян от Неговия истина-любив народ на небето, и ковчегът, съдържащ Божия закон. Светлината на съботата от четвъртата заповед проблесна със своите силни лъчи по пътя на престъпниците на Божия закон. Не-безсмъртието на нечестивите е стара опорна точка. Не мога да си припомня нищо друго, което би могло да се отнесе към старите опорни точки. Целият този вик за промяна на старите опорни точки е изцяло въображаем.“ The 1888 Materials, 518.

На 22 октомври 1844 година третият ангел дойде с вест в ръката си.

„Когато служенето на Исус приключи в светилището и Той премина в Пресветото място, и застана пред ковчега, съдържащ Божия закон, Той изпрати на света друг мощен ангел с трета вест. В ръката на ангела бе поставен свитък и, когато той слезе на земята със сила и величие, той прогласи страшно предупреждение, с най-ужасната заплахата, отпраща някога към човека.“ Ранни писания, 254.

На 22 октомври 1844 г. слезе ангел със свитък в ръката си, който Божият народ трябваше да изяде. Ученията на „граничните знаци“, които след това са определени, трябва или да бъдат изядени и приети, или да бъдат отхвърлени и да не бъдат изядени. Когато третият ангел пристигна със свитъка в ръката си, вестта в свитъка представляваше шест изпитващи истини. Тези шест изпита бяха определени като „изминалото време“, представляващо пророчеството за две хиляди и триста години; съдът, представен като „очистването на светилището“; вестите на трите ангела; „Божият закон“; „съботата“; и състоянието на мъртвите, представено като „несмъртието на душата“.

Тези шест истини, разбира се, са взаимосвързани, но всяка от тях поотделно бе определена като ориентир. Някои може да не желаят да включат изтичането на времето в този списък, но очевидно мнозина отхвърлиха истината, че 22 октомври 1844 г. беше действително изпълнение на пророчество. Те не издържаха това изпитание, което, разбира се, им попречи да се борят с изпитанията, които последваха. Божият процес на изпитване многократно е бил установяван като последователен процес, който изисква победа над изпитанието, което първо ти е дадено, преди да можеш да бъдеш въвлечен в следващото изпитание.

„Когато започнахме да представяме светлината върху въпроса за съботата, няхахме ясно определена представа за вестта на третия ангел от Откровение 14:9–12. Тежестта на нашето свидетелство, когато заставахме пред народа, беше, че великото движение на

второто пришествие беше от Бога, че първата и втората вест бяха излезли напред и че третата предстоеше да бъде дадена. Видяхме, че третата вест завършва с думите: „Тук е нужно търпението на светиите; тук са онези, които пазят Божиите заповеди и вярата Иисусова.“ И също така ясно, както виждаме и сега, разбрахме, че тези пророчески думи сочеха към една съботна реформа; но що се отнася до това какво представляваше поклонението на звяра, споменато във вестта, или какви бяха образът и белегът на звяра, нямахме определено становище.

„Бог чрез Своя Свети Дух остави светлина да изгрее върху Своите служители, и предметът постепенно се разкри пред умовете им. Изискваше се много изучаване и тревожна грижа, за да бъде той изследван, звено след звено. С грижа, безпокойство и непрестанен труд делото е напредвало, докато великите истини на нашата вест — едно ясно, свързано, съвършено цяло — бъдат дадени на света.“

„Вече говорих за моето запознанство със старейшина Бейтс. Намерих го за истински християнски джентълмен, учтив и добър. Той се отнасяше към мен с такава нежност, сякаш бях негово собствено дете. Първия път, когато ме чу да говоря, той прояви дълбок интерес. След като престанах да говоря, той стана и каза: „Аз съм един съмняващ се Тома. Не вярвам във видения. Но ако можех да повярвам, че свидетелството, което сестрата изложи тази вечер, е наистина Божият глас към нас, щях да бъда най-щастливият човек на света. Сърцето ми е дълбоко развълнувано. Вярвам, че говорителката е искрена, но не мога да си обясня как ѝ биват показвани чудните неща, които тя ни разказа.““

„Няколко месеца след брака ми присъствах, заедно със съпруга си, на едно събрание в Топшам, Мейн, на което присъстваше и старейшина Бейтс. Тогава той още не вярваше напълно, че моите видения са от Бога. Това събрание беше време на дълбок интерес. Божият Дух почиваше върху мен; бях обгърната във видение на Божията слава и за първи път ми бе даден поглед към други планети. След като излязох от видението, разказах какво бях видяла. Тогава старейшина Б. попита дали съм изучавала астрономия. Казах му, че не си спомням някога да съм разглеждала книга по астрономия. Той каза: „Това е от Господа.“ Никога преди не го бях виждала тъй свободен и щастлив. Лицето му сияеше с небесна светлина и той увещаваеше църквата с мощ.“ Свидетелства, том 1, 78–80.

Разбира се, всички тези доктринални изпити са взаимосвързани, но те са и изпити, които могат да бъдат разграничени, и постепенно бяха разкривани на Божиите служители. Има много църкви, които спазват съботата на седмия ден, но отхвърлят вестта на трите ангела. Те отхвърлят истината, че съдът е започнал на 22 октомври 1844 г., но въпреки това спазват съботата. Тези доктринални изпити са взаимосвързани, но представляват шест конкретни изпита.

Както току-що бе илюстрирано от Джоузеф Бейтс, морският капитан, който беше напълно запознат с астрономията, прие Духа на пророчеството, който преди това бе отхвърлял. През декември 1844 г. Елън Уайт получи първото си видение и в движението настъпи седмото

изпитание.

„Библията трябва да бъде вашият съветник. Изучавайте я и свидетелствата, които Бог е дал; защото те никога не противоречат на Неговото Слово. Ако Свидетелствата не говорят според Божието слово, отхвърлете ги. Христос и Велиал не могат да бъдат съединени.“ Избрани вести, книга 3, 33.

Скоро след Голямото разочарование сестра Уайт одобри статия, която посочваше, че на 22 октомври 1844 г. Христос е преминал от светото място в Пресветото място. Тя препоръча това издание на „всеки светец“.

„Вярвам, че светилището, което трябва да бъде очистено в края на 2300-те денонощия, е храмът на Новия Ерусалим, на който Христос е служител. Господ ми показва във видение, преди повече от една година, че брат Крозиер имаше истинската светлина относно очистването на светилището и пр.; и че Неговата воля беше брат К. да изложи писмено възгледа, който ни представи в Day-Star, Extra, 7 февруари 1846 г. Чувствам се напълно упълномощена от Господа да препоръчам това Extra на всеки светец.“ A Word to the Little Flock, 12.

Нейното одобрение се отнасяше до описанието на Крозиер за преминаването на Христос към Пресветото място, но статията съдържаеше няколко погрешни учения, включително отстъпническото протестантско учение, че „ежедневната“ в книгата на Даниил представлявала Христовото служение. Затова тя написа едно уточнение, което най-напред бе публикувано през 1850 г., а по-късно бе включено в книгата „Ранни писания“. Там тя посочи, че „онези, които дадоха вестта за часа на съда, имаха правилното разбиране за „ежедневната“.“

„Тогава видях относно „всекидневното“ (Даниил 8:12), че думата „жертва“ е била добавена по човешка мъдрост и не принадлежи на текста, и че Господ даде правилното разбиране за него на онези, които дадоха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единни в правилното разбиране на „всекидневното“; но в объркването след 1844 г. бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване.“ Early Writings, 74.

Темата за „всекидневната“ в книгата на Даниил се превърна в символ на завръщането на адвентизма към методологията на отстъпническия протестантизъм в ранната част на двадесети век, а днес правилното милеритско разбиране за „всекидневната“ е отхвърлено от богословите на адвентизма. То беше отхвърлено въпреки това, че сестра Уайт ясно посочва, че милеритите са били прави, като са определяли „всекидневната“ като сатанинската сила на езичеството. Те отхвърлиха истината за „всекидневната“ не само в противоречие с нейното вдъхновено потвърждение, че разбирането на милеритите е било правилно, но и в пряко противоречие с нейното недвусмислено посочване, че лъжливото учение, което учи, че „всекидневната“ представлява Христовото служение в светилището, е било донесено от „ангели, които бяха изгонени от небето!“

„И там беше брат Даниелс, чийто ум врагът обработваше; и вашият ум и умът на старейшина Прескът бяха обработвани от ангелите, които бяха изгонени от небето.“
Manuscript Releases, том 20, 17.

Нейното дълбоко отхвърляне на онова, което адвентизмът сега използва като едно от своите „ястия от басни“, беше толкова сурово, защото Даниелс и Прескот взеха символ на сатанинска сила (езичесвото) и приписаха този символ на Христос (Неговото служение в светилището). Това прави осем доктринални изпита.

Деветото изпитание в историята, водеща до 1863 г., е изработването на втората таблица на Авакум през 1850 г. Пионерската схема от 1843 г. е изработена през 1842 г. и се нарича схема от 1843 г. единствено защото е предсказвала Христовото завръщане през 1843 г. Заповедта да се изработи втора таблица на Авакум е дадена на сестра Уайт през 1850 г. Изработването на двете таблици на Авакум свързва историята на първия и втория ангел с историята на третия. В биографията на нейния живот и дело, написана от нейния внук, той прави обзор на събитията, които довеждат до изработването на схемата от 1850 г. Той прави това, като подбира уместни изказвания на сестра Уайт и прибавя своя коментар към обзора.

„При завръщането ни у брат Никълс Господ ми даде видение и ми показа, че истината трябва да бъде изложена ясно върху таблици, и това ще накара мнозина да вземат решение за истината чрез вестта на третия ангел, като предишните две бъдат изложени ясно върху таблици.“ — Писмо 28, 1850 г.

„В това видение ѝ бе показано също и онова, което щеше да даде на Джеймс Уайт смелост да продължи да публикува:“

„Видях също, че е тъй необходимо вестникът да бъде издаван, както е необходимо вестителите да отиват; защото вестителите се нуждаят от вестник, който да носят със себе си, съдържащ настоящата истина, за да я вложат в ръцете на онези, които слушат, и тогава истината не би избледняла от ума. И че вестникът ще отиде там, където вестителите не биха могли да отидат. — Пак там.

„Работата по новата схема започна незабавно и беше дадена възможност да се съобщи на братята за нея в броя на Present Truth, който Джеймс издаде през следващия месец:“

„Схемата. Хронологична схема на виденията на Даниил и Йоан, изчислена така, че ясно да илюстрира настоящата истина, сега се литографира под грижата на брат Отис Никълс от Дорчестър, Масачузетс. Онези, които преподават настоящата истина, ще бъдат много подпомогнати от нея. По-нататъшно известие за схемата ще бъде дадено по-късно.—Present Truth, ноември 1850 г.

„Към края на януари 1851 г. картата беше готова и обявена за продажба на цена от 2 долара. Джеймс Уайт беше много доволен от нея и я предложи безплатно на „онези, които Бог е призовал да дадат вестта на третия ангел“ (Review and Herald, January, 1851). Няколко щедри дарения бяха помогнали да се покрият разходите по издаването.“
Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, volume 1, 185.

Говорейки за картата от 1843 година, сестра Уайт отбеляза, че тя е била ръководена от Бога.

„Господ ми показа, че схемата от 1843 г. е била направлявана от Неговата ръка и че никоя нейна част не трябва да бъде изменяна; че числата са такива, каквито Той ги желаше. Че Неговата ръка бе над една грешка в някои от числата и я прикриваше, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не бе оттеглена.“ *Review and Herald*, November 1, 1850.

Когато записваше светлината, свързана със заповедта да се изработи друга карта през 1850 г., тя даде същото божествено одобрение на картата от 1850 г., каквото бе дадено и по отношение на картата от 1843 г., като същевременно посочи, че други карти, които тогава се изработваха, не бяха приемливи за Господа. Заповедта да се изработи нова карта беше съчетана със заповед да се отпечата ново издание.

„Видях, че заниманието с изработването на схеми е било съвсем погрешно. То е започнало с брат Роудс и е било продължено от брат Кейс. Средства са били изразходвани за изработване на схеми и за създаване на груби, отвратителни изображения, които да представят ангелите и славния Исус. Видях, че такива неща са били неудобни на Бога. Видях, че Бог е бил в издаването на схемата от брат Никълс. Видях, че за тази схема има пророчество в Библията, и ако тази схема е предназначена за Божия народ, ако тя е достатъчна за едного, тя е достатъчна и за друго; и ако един се е нуждаел от нова схема, нарисувана в по-голям мащаб, всички се нуждаят от нея също толкова.“

„Видях, че в Брат Кейс имаше неспокойно, тревожно, неудовлетворено, неблагодарно чувство, което желаше друга карта. Видях, че тези рисувани карти оказваха лошо въздействие върху събранието. Това пораждаше в събранието лек, празен дух на присмех.“

„Видях, че таблиците, наредени от Бога, въздействаха благоприятно на ума дори и без обяснение. В изобразяването на ангелите върху тези таблици има нещо светло, прекрасно и небесно. Умът бива почти незабележимо насочван към Бога и небето. Но другите таблици, които са били изработени, отвращават ума и го карат да се спира повече върху земята, отколкото върху небето. Образите, представящи ангели, приличат повече на демони, отколкото на небесни същества. Видях, че в продължение на дни и седмици таблиците са занимавали ума на брат Кейс, когато той е трябвало да търси от Бога небесна мъдрост и да расте в благодатите на Духа и в познанието на истината.

„Видях, че ако средствата, които са били пропилены за издаването на схеми, бяха употребени за ясно представяне на истината пред братята чрез издаване на трактати и пр., това би донесло много добро и би спасило души. Видях, че заниманието с изработване на схеми се е разпространило като треска.“ *Manuscript Releases*, number 13, 359; 1853.

Тя ясно заявява, че „Бог беше в издаването на картата [от 1850 г.] от брат Никълс“ и че „в Библията имаше пророчество [Авакум 2] за тази карта“. Тя също така посочи, че „картите“

[множествено число; 1843 и 1850], които бяха „наредени от Бога, въздействаха благоприятно на ума дори и без обяснение“. Авакум 2 заповяда на милеритите да направят видението ясно върху таблици (в множествено число), така че онзи, който прочете двете карти, да може да тича насам-натам в Божието Слово. Божествените карти не се нуждаеха от никакви допълнителни обяснения, както беше в случая с фалшивата карта на Урия Смит от 1863 г.

И Господ ми отговори и каза: Напиши видението и го изложи ясно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Авакум 2:2.

Десетото изпитание е предметът на тази статия. Въз основа на десетте изпитания, посочени от Мойсей в четиринадесета глава на Числа, еврейските учени и други богослови предлагат различни предположения кои събития в историята от избавлението при Червено море до бунта на десетте съгледвачи биха могли да представляват те. Бунтовете в тази история предлагат няколко различни възможности за избор, но е сигурно, че десетото изпитание бележи началото на четиридесет години на постепенно измиране в пустинята, докато всички бунтовници, достигнали възрастта на отговорност, умрат.

По същия начин някои могат да възразят срещу моя избор на тези десет доктринални изпита, тъй като може да има варианти, които изглеждат по-добри от това, което тук излагам. При все това десетият и последен изпит е толкова ясен, колкото беше бунтът на десетте съгледвачи. Това беше отхвърлянето на седемте времена от Левит двадесет и шеста глава. Съществуват няколко пророчески доказателства в подкрепа на това отъждествяване.

В следващата статия ще започнем да посочваме онези пророчески свидетелства, които подкрепят отъждествяването, че седемте времена от Левит, глава двадесет и шеста, представляват десетия и последен неуспех на лаодикийския адвентизъм.

„Когато Божията сила свидетелства за това що е истина, тази истина трябва да остане завинаги като истина. Не бива да се допускат никакви последващи предположения, противни на светлината, която Бог е дал. Ще се надигнат човеци с тълкувания на Писанието, които за тях са истина, но не са истина. Истината за настоящото време Бог ни е дал като основа на нашата вяра. Сам Той ни е научил що е истина. Ще се издигне един, а след това и друг, с нова светлина, която противоречи на светлината, която Бог е дал чрез проявлението на Своя Свети Дух.

„Все още са живи неколцина, които преминаха през опитността, придобита при установяването на тази истина. Бог милостиво е пощадил живота им, за да повтарят и отново да повтарят до края на дните си опитността, през която са преминавали, както правеше и апостол Йоан до самия край на живота си. А знаменосците, които са паднали в смърт, трябва да говорят чрез преиздаването на своите писания. Дадено ми е наставление, че така гласовете им трябва да бъдат чути. Те трябва да свидетелстват за това що съставлява истината за настоящето време.“

„Не бива да приемаме думите на онези, които идват с вест, противоречаща на особените точки на нашата вяра. Те събират множество библейски текстове и ги натрупват като

доказателство около своите поддържани теории. Това е било правено отново и отново през изминалите петдесет години. И макар Писанията да са Божие слово и да трябва да бъдат почитани, прилагането им, ако такова прилагане премества един стълб от основата, която Бог е поддържал през тези петдесет години, е голяма грешка. Онзи, който прави такова приложение, не познава чудното проявление на Светия Дух, което даде сила и мощ на предишните вести, дошли до Божия народ.“ Избрани вести, книга 1, 161.